

Хвала и за портрета на Чемкова—това широко чело съ китка буйна коса — като душата му, мека като сърдцето му!

Азъ го видѣхъ слѣдъ Винишката афера. Врагътъ ги бѣ погналъ, та земали се бѣха съ Гавазова и отсочили отсамъ при насъ. Той, Чемковъ, бѣше напустналъ главното си учителство въ Битоля и още по-главното си апостолство между мало и голѣмо тамъ, а Гавазовъ пъкъ си бѣ зелъ само отпускъ отъ команданството на стокракото чудовище—жертвоприносителка на народната Немезида . . . Какво можаха да правятъ тѣ тукъ, въ България, срѣдъ овдеджийството отъ една страна и гороломовското крикунство — отъ друга? Помня, о, като днесъ помня, съ какъвъ жаръ се изтръгва отъ гърдитѣ на бѣдния Чемковъ, фразата: калъ и омерзение е тука! Не мога по-вече: ще ми убиятъ душата! Нека ми по-добрѣ убиятъ снагата, но нека коститѣ ми паднатъ въ родния край!

И паднаха тия святи твои кости, Чемковъ, въ родния край!

Прѣзъ първитѣ дни на Май — лани бѣше — липсаха тѣ изъ София—тѣ, Чемковъ и Гавазовъ, единиятъ душа, другиятъ—тѣло. Послѣ ги чухме . . .

Та какво може да каже тази дума „чухме“? Беже мой, какво и какво ние не чуваме въ нашия клюкарски животъ . . . че и тукъ да се каже „чухме“?! Не, сега прѣдъ ликоветѣ имъ въ Калоферското читалище на Христо Ботевъ, азъ не „чувахъ“, а *гледахъ* всичко—прѣзъ горѣщо рисуваната отъ Наума мрачна картина: — гледахъ двамата жадни патриоти въ свѣтлото имъ шедствие, слѣдени отъ подушилата ги глутници заптии. Сепнатото око на врага доловило слѣдитѣ имъ още отъ София—*гръмъ и молнии* надъ всичко шпионство въ тоя вертепъ на продажностъ!—А прѣдъ Прилѣпъ, що е родилъ Гавазова, сж ги очаквали вече нарочни убийци. Тѣ свалили мъртавъ само отдѣлилия се отъ патриотитѣ тѣхенъ водачъ, та послѣднитѣ се избавили отъ ненадѣйната смъртъ изъ засада. Обаче,